

על הפרקט והפורמיקה

גלריה אינדי יש סדרת תערוכות בזק נהדרת ונחוצה, התערוכה של ליאת אלבלינג מוצלחת ומתברר שצעירים מתעניינים באדריכלות ובעיצוב פנים // גליה יהב

מנג'סת עם היחס הכוחני בין האדריכלות לגוף ולנפש (כיצד החלל המוסדי/עיצוב הפנים/ הריהוט/עיצוב הנוף מסגירים ומייצרים אדם צייתן, מדוכא, מוכפף או מנוכר), אלא עוסקת במראה הקשוח בלבד, בהשוואה נוקבת בין מה שהעין והמצלמה יודעות לראות, כל אחת בדרכה. אלבלינג מפליאה לשבור את תפיסת החלל השגורה של הקוביה הלבנה, חלל אידיאלי-עכשווי, הן באמצעות תתנוע העין המוצלח שהיא יוצרת, הן באמצעות הנחת חוט מאריך פתלתול (באחד התצלומים) המתקבל לפתע כאנושי, אורגני, פקעת בלב קווים מופשטים חדים, ומאפשר לעין לחזור מיד להרגלי הצפייה שלה, לייצר עומק ולהמשיג בחזרה את משטחי הצבע כרצפה וכקירות. היא בהחלט מצדיקה את פרויקט ה-PDP, שנועד בדיוק לתרגילים קונספטואליים מהסוג הזה.

נולד כבל מאריך. מתוך התערוכה של ליאת אלבלינג

מעניין להשוות אותה לתערוכת היחיד הראשונה של ליאת תורג'מן בגלריה ג'ולי מ, "At the Sight of", המציגה ציורי ענק כבדים, מונוכרומטיים, רציניים להחריד, שגם בהם אלמנטים אדריכליים נטולי אנושיות וגם בהם הקירות הופכים למשטחים שכמו מזנקים קדימה או נופלים אחורה, והם בעלי יומרה לאפוף את הצופה ולהכיל אותו, לאיים עליו, באופן תוקפני ומעט וולגרי. אפשר להשוות גם לתערוכת היחיד של ברק רביץ בגלריה דביר, "פארטר", גם הוא עוסק בפירוק חלל למרכיביו המופשטים, הרישומיים, הצורניים והחומרניים (משטחי פורמיקה, שטיחוני

הבדלים בגודל החדר. כסוף השבוע הקודם הוצגה שם תערוכתה של ליאת אלבלינג, "I'm Coming Home", עבודות קונספט מינימליסטיות ועשויות לעילא. הרעיון לכאורה טריקי - צילום הגלריה הריקה והצגתו בגלריה כשכפול קירות, ייצוג של הקדם-ייצוג, יצירת טאוטולוגיה. בפועל, נוצרו תצלומים יפהיים של מפגשי רצפה-קיר גאומטריים, שכמו עושים דקונסטרוקציה

אחר תצורות תצוגה אחרות, נוספות. זו הרי אינה מקפצה מסחרית לדחיפת עוד ועוד אמנים לגלריית הצילום הקטנטנה ממילא. להפך. זה מאמץ גדול ומתמיד עבור אירועים זריזים, קטנים, קלים להחמצה ושקשה לייחצן. אמנם המהלך דומה קצת לפתיחת חללי המשנה הצדדיים או ל"חללי פרויקטים" שמחזיקות גלריות נוספות באפשרות לייצר אירועי סיידייק לצד תערוכה מרכזית

תערוכת השבוע

★★★★★

I'm Coming Home ליאת אלבלינג, גלריה אינדי, הוצגה בסוף ש'

גלריה אינדי (לשעבר D&A) פתחה לפני זמן מה בסדרת תערוכות PDP (פוש דה פינז) בנוסף לפעילותה הרגילה. מדובר בתערוכות בזק, הנפתחות אחת לחודש, כל אחת מהן למשך סוף שבוע בלבד; במסגרתן שווה האמן המציג בחלל, משוחח עם הקהל, נפגש, מסביר, עונה לשאלות וכיוצא באלה. כך גם יכולים חברי הגלריה השיתופית המתמחה בצילום להרחיב את היצע האמנים שהם מציגים; לאפשר לאמנים צעירים לערוך טבילת אש לא מחייבת; ולאמנים ידועים לבצע ניסיונות רגועים, לייצר בדיקות, להציג אפשרויות, כיוונים, תהיות, כלי עולה המכביד לעתים של ההיערכות לתערוכת יחיד. יש משהו מרחיב לב ביותר של ההצעה הזו, בחיפוש האמן שבה

ההבזקיות של המיני-תערוכות מבקשת צופה עם יד על הדופק, להבדיל מאורח שבע או מזדמן

לחלל, הן מבחינת מרכיביו (רצפה, פנלים, פינות, קירות) והן מבחינת תפיסת התלת-ממד השגורה של העין, המשלימה עומק בייצוג הדו-ממדי. לובן הקירות הנחתך בתחתית הפריים על ידי הרצפה, הופך את משטח הצילום לכמו מקופל, למעין אוריגמי, לרגעים דומה לאגם בוץ שסביבו שלג ולרגעים לשרטוט גרף עלום מטרה. לזכותה עוד ייאמר שאינה

או באפשרות להעיר הערה בשולי אמירה, אבל האפקט שלו שונה. לרוב מה שקורה בחללי המשנה, הוא ייצור מייד של יחסי כוח ברורים בין התערוכה המרכזית לבין המשנית (יחסי אמן בכיר/אמן צעיר או יחסי תערוכה רשמית/עבודות צדדיות כהסבר). השוני נובע גם משום שגורם הזמן מכריע את האווירה ואת אופן ההתקבלות, ומנסח את היומרה טוב יותר מאשר

רצפה, תרשים גן, סכמת מגירת סכו"ם ומקרר שהופשט ממדפי הזכוכית שלו אפילו). האם התצוגה המקבילה של שלושתם מסמנת מגמה צעירה של סילוק האנושי, חזרה למופשט גיאומטרי, פירוק בתים אנליטי ומינימליסטי וחובה יתרה לארכיטקטורה? יש לקוות שלא, ושקווי הדמיון והתזמון הם מקריים בלבד.